

Arrest

nr. 286 525 van 22 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2002.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 juni 2021. Op 4 juni 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 november 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 14 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u 17 of 18 jaar oud. U bent Pashtoun en soennitisch moslim en werd geboren in Shamshirabad (district Qarghayi, provincie Laghman). U woonde hier samen met uw ouders, drie broers en drie zussen. Uw vader had een klein stuk grond waar hij tarwe op teelde, en werkte daarnaast ook soms op andermans gronden. Toen u zes of zeven jaar oud was moest uw oudere broer K.[...] (CG:[...]) Afghanistan verlaten wegens problemen met de Taliban. U weet niet welke problemen het waren omdat u zelf nog heel jong was en het u ook allemaal niet kan herinneren. Met de hulp van een smokkelaar reisde uw broer naar België waar hij op 9 maart 2011 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 28 oktober 2011 kreeg uw broer de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wegens de mate en ernst van het toenmalige willekeurige geweld in uw regio van herkomst. Aan zijn problemen met de Taliban werd evenwel geen geloof gehecht.

Zo'n zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan begon u op vraag van uw ouders naar de madrassa in de Abu Bakr moskee in Chahar Bagh te gaan. U ging immers bijna 16 worden en had de Koran, die u toch een beetje hoorde te kennen als moslim, eerder nog niet geleerd. Twee maanden voor uw vertrek kwamen er mensen van de kliniek van Chaharbagh naar deze madrassa om te vragen of er een aantal jongens wilden meewerken aan een vaccinatiecampagne. Uw ouders zeiden dat u dit mocht doen als u dit wilde, waarna u zich de volgende dag, toen deze mensen opnieuw langskwamen, kandidaat stelde. Gedurende twee dagen ging u samen met een persoon die bevoegd was om vaccins toe te dienen rond in zowel uw eigen dorp als enkele naburige dorpen. U moest de koeltas met de vaccins dragen, een speciaal formulier invullen en kreeg ook een vergoeding. Toen jullie op de tweede dag bij een huis in Qalai Qazi aanklopten zagen jullie door de geopende deur dat er mannen (vermoedelijk Taliban) naar wapens grepen, waarop jullie meteen weggingen en dit ook bij de kliniek meldde. Enkele dagen later gebeurde er in datzelfde dorp een bomexplosie waarbij meerdere Talibanstrijders om het leven kwamen.

Ongeveer een maand later kwamen er op een dag een aantal mensen met lange baarden over de jihad preken. Ze zeiden onder meer dat ze jullie naar een andere, grotere, madrassa in Qalai Qazi zouden sturen waar jullie veel meer lessen zouden krijgen. De tweede keer dat deze mensen langskwamen namen ze Z., één van uw medestudenten, mee. Hij keerde nooit terug en u weet niet wat er met hem gebeurde. Twee dagen later werd ook uw naam samen met die van enkele andere jongens genoteerd om naar die andere madrassa te gaan. Sommige jongens waren blij dat ze mochten gaan, maar u twijfelde omdat u niet precies wist wat er zou gebeuren. Met een excuus vertrok u uit de madrassa en ging u naar huis waar u alles aan uw moeder vertelde. Uw vader kwam pas later die avond thuis, en had intussen ook een telefoontje gekregen van de Qari van de madrassa om te vragen waar u was. U vertelde uw vader eveneens wat er allemaal gebeurd was, waarop hij zei dat u niet meer naar de madrassa hoefde te gaan, wat u ook deed. Twee dagen later stonden de mensen die in de madrassa over de jihad kwamen preken echter plots aan de deur van uw huis. Ze spraken met uw vader en zeiden dat hij u moest overhandigen zodat zij u naar een andere madrassa konden sturen, zoals eerder al de bedoeling was. Ook verwezen ze naar de bom die was afgegaan in Qalai Qazi en dat u informatie zou doorgegeven hebben in deze context. U was op dat ogenblik samen met een neef buiten aan het spelen nabij uw huis. Uw moeder kwam u verwittigen en zei u om naar het huis van deze neef te gaan. Toen de moeder van uw neef, uw paternale tante, u vroeg waarom u bij haar was, vertelde u haar eveneens wat er allemaal aan de hand was. Uw tante maakte zich zorgen en zei dat u niet lang kon blijven omdat zij op die manier ook in de problemen kon komen. Na twee nachten bij uw tante keerde u dan ook terug naar uw eigen huis. Daar bracht u nog één of twee nachten door, totdat uw neef B. zei dat die mannen u opnieuw zouden komen zoeken en dat het beter zou zijn dat u zou vluchten. Ook contacteerde de Taliban uw vader in die periode nog telefonisch, en zeiden ze hem opnieuw dat u overhandigd moest worden en dat ze u om het even waar zouden komen halen.

Nadat uw ouders instemden met uw vertrek, kwam uw neef B. u rond middernacht ophalen om samen met u naar Kabul te gaan. Van Kabul reisde u alleen verder naar Nimroz, waar u de grens overstak met Iran. U ging verder naar Turkije, van waaruit u per boot via een rivier Griekenland kon bereiken. Het was de achtste maand van 2019 toen u Afghanistan verliet, en na enkele maanden was u in Griekenland. Nadat u in Griekenland aangekomen was nam u contact op met uw familie in Afghanistan en vernam u dat uw broer (M.) kort na uw vertrek meegenomen werd door de Taliban. Na een gevecht tussen de Taliban en het leger kon hij echter gered worden, en keerde hij terug naar huis. Ook ontving uw vader een brief van de Taliban na uw vertrek, waarin stond dat u informatie over hun madrassa zou verspreid hebben en dat u zich moest overgeven. Op 21 juli 2020 werden uw vingerafdrukken genomen in de Griekse havenstad Piraeus, en de volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Griekse autoriteiten. Omdat u de Griekse autoriteiten u als minderjarige beschouwden en u uw wens uitdrukte om herenigd te worden met uw broer in België, werd een Dublin-procedure opgestart om uw overname te vragen aan België. Nadat alle formaliteiten geregeld waren werd u op 3 juni 2021 per vliegtuig overgebracht van Griekenland naar België. De volgende dag, op 4 juni 2021, diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs en de brief die de Taliban aan uw vader bezorgde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd, met name 17 of 18 jaar oud op het moment van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (dd.26.11.2021). Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 9 juli 2021, en die gebaseerd is op een medische test die plaatsvond in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Het leeftijdsonderzoek wees meer bepaald uit dat u een leeftijd hebt van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie administratief dossier), of dat u met andere woorden minstens reeds 19,5 jaar oud was op het ogenblik van het onderhoud bij het CGVS, en mogelijks nog ouder. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarig voordeed en dit ook, ondanks het leeftijdsonderzoek, ten stelligste blijft volhouden (CGVS p.4), ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat.

Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan gevormd zouden hebben weinig aannemelijk.

Zo is het onder meer opmerkelijk dat u pas rond uw zestiende, en meer bepaald enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, naar de madrassa of Koranschool begon te gaan (CGVS p.5). Dat u de Koran eerder nog niet geleerd had, lijkt weinig aannemelijk. Zo gaf u immers zelf aan dat het als moslim toch wel hoort dat u de Koran een beetje kent (CGVS p.6). Bovendien verklaarde u dat u uw vader niet veel kon helpen op zijn gronden, en ging u slechts halve dagen naar school (CGVS p.5). U had met andere woorden geen andere bijzondere bezigheden, en uw broers (M. en Y.) hadden de Koran ook reeds eerder geleerd (CGVS p.25). Verder konden ook uw verklaringen over de manier waarop de Taliban jongens uit de madrassa zou gerekruteerd hebben niet overtuigen, en waren zij op bepaalde punten zelfs tegenstrijdig. Zo stelde u onder meer enerzijds dat er tijdens uw studie aan de madrassa – die zo'n zeven maanden zou geduurd hebben (CGVS p.6) – “geregeld een aantal mensen met lange baarden over de jihad kwamen preken” (CGVS p.15). Ook zei u dat deze mensen “om de twee, drie dagen wel eens langs kwamen” (CGVS p.15). Wat later tijdens het interview verklaarde u echter plots dat deze mensen pas kwamen toen u reeds zes maanden in de madrassa studeerde, maar dat zij vóórdat u daar studeerde ook al kwamen (CGVS p.20). Een reden waarom deze mensen gedurende de eerste zes maanden van uw studie in de madrassa plots niet meer kwamen, gaf u hierbij echter niet. Gevraagd hoe vaak u die mensen dan gezien hebt, antwoordde u vreemd genoeg dat u ze slechts twee of drie keren zag (CGVS p.20), wat nog steeds strijdig is met uw eerdere verklaring dat zij om de twee of drie dagen kwamen en dat u deze mensen vanaf uw zesde maand studie daar gezien zou hebben. Voorts is de manier waarop u erin slaagde om de madrassa zonder problemen te verlaten (nadat uw naam werd genoemd om mee te gaan voor een uitgebreidere opleiding, CGVS p.15), minstens merkwaardig te noemen. Zo zou u de Qari eerder ingelicht hebben over problemen met uw nieren en zou u hem op dat ogenblik eenvoudigweg gevraagd hebben om voor een sanitaire behoefte naar buiten te mogen gaan, wat hij toestond (CGVS p.15). Het is echter bedenkelijk dat de Qari u deze toestemming zonder veel nadenken gaf net nadat uw naam was genoemd om mee te gaan met de Taliban, en dat u daarenboven niet beter in de gaten werd gehouden toen u de madrassa verliet voor uw zogenaamde sanitaire behoefte. Ook staat dit haaks op het gegeven dat de Qari uw vader, nadat u niet terugkeerde naar de madrassa, wel meteen opbelde (CGVS p.15-16) en dat één of twee dagen later de mensen die in de madrassa kwamen preken plots aan de deur van uw huis stonden (CGVS p.16). Dat deze mensen destijds bovendien enkel met uw vader spraken en u zelf niet zagen of benaderden terwijl u eenvoudigweg op de velden voor uw huis aan het spelen was, en uw moeder u daar ook nog eens persoonlijk kwam verwittigen (CGVS p.16), is eveneens weinig geloofwaardig. Hetzelfde kan gesteld worden over uw verklaring dat u zich vervolgens in het huis van uw paternale tante ging verschuilen, maar dat er helemaal niets gebeurde gedurende de twee nachten dat u daar bleef (CGVS p.27). Zoals u zelf aangaf woonde deze tante immers maar even verderop in hetzelfde dorp, Shamsirabad (CGVS p.26-27), en heeft de Taliban “een sterk inlichtingensysteem” waardoor zij snel zulke zaken te weten komen (CGVS p.16). Rekening houdend hiermee is het dan ook bijzonder vreemd dat u na deze

twee nachten bij uw tante gewoon terugkeerde naar uw eigen huis (CGVS p.16), en geen poging ondernam om u elders – bij andere familieleden (CGVS p.18), vrienden of kennissen van uzelf of uw familie – te gaan verschuilen. Nog frappanter is echter het gegeven dat de Taliban, ondanks hun “sterke inlichtingensysteem”, blijkbaar niet wist dat u terug naar huis keerde, aangezien er tijdens de één of twee nachten dat u nog thuis was evenmin iets gebeurde (CGVS p.27). Dat de Taliban wel nog de moeite deed om uw vader in die periode telefonisch te contacteren (CGVS p.27), maar tegelijkertijd niet meer naar uw huis kwam om te controleren of u daar was, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, net zoals uw verklaring dat één van uw neven u destijds ook nog kwam bezoeken bij uw thuis (CGVS p.16, 27). Dit betrof volgens u immers één van de zonen van uw paternale tante bij wie u eerder twee nachten was gebleven (CGVS p.27-28), en wiens huis u had verlaten omdat zij zich zorgen maakte dat haar gezin door uw aanwezigheid daar ook problemen zou krijgen met de Taliban (CGVS p.16). Dat deze neef u desondanks wel gewoon kwam bezoeken in uw eigen huis, is weinig logisch en aannemelijk, zeker daar hij door dit te doen mogelijks ook nog eens extra de aandacht van de Taliban zou trekken.

Daarbij slaagde u er niet in om deze (poging tot) rekrutering door de Taliban coherent te laten zijn met uw andere asielmotief, met name uw deelname aan een vaccinatiecampagne en beschuldiging van de dood van een aantal Talibanstrijders. Zo kon u onder meer niet aangeven wat er eerst gebeurde: deze vaccinatiecampagne of de Taliban die kwam preken (en rekruteren) in de madrassa waar u naartoe ging. U stelde letterlijk: “De vaccinatiecampagne was voordat ze naar de madrassa kwamen om te preken. Of was dat toch andersom. Ik weet het niet, het is zo lang geleden.” (CGVS p.22). Dat u deze, toch min of meer ingrijpende en niet alledaagse, gebeurtenissen, die u bovendien allebei problemen bezorgden waardoor u uw land moest verlaten, niet concreet ten opzichte van elkaar in de tijd kan plaatsen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Het argument dat het “zo lang geleden is”, kan hierbij evenmin overtuigen. U verliet Afghanistan immers in de achtste maand van 2019 (CGVS p.4), en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vond plaats in november 2021, oftewel zo’n twee jaar later. Uiteraard betreft twee jaar geen korte periode, maar ook geen bijzonder lange die zou kunnen verklaren waarom u de volgorde van de gebeurtenissen niet meer zou weten. Voorts is het bijzonder twijfelachtig dat u via dezelfde madrassa enerzijds zou deelnemen aan een vaccinatiecampagne (CGVS p.7), en anderzijds zou gerekruteerd worden door de Taliban (CGVS p.15-16). Het is immers algemeen geweten dat de Taliban, net zoals andere religieus extremistische of fundamentalistische groeperingen, bijzonder weigerachtig staan tegenover allerlei vaccinaties. Dat de Qari van uw madrassa enerzijds zijn toestemming gaf aan mensen van de kliniek om onder zijn studenten medewerkers voor een vaccinatiecampagne te ronselen (CGVS p.7), en anderzijds ook de Taliban studenten liet rekruteren, nota bene in eenzelfde periode van een paar dagen, weken of maanden, houdt met andere woorden geen enkele steek. Ook beweerde u zelf dat achteraf is gebleken dat de Qari banden zou hebben met de Taliban (CGVS p.15), wat het allesbehalve aannemelijk maakt dat hij studenten uit zijn madrassa toestemming zou hebben gegeven om deel te nemen aan een vaccinatiecampagne. Voorts verklaarde u dat jullie tijdens deze vaccinatiecampagne per ongeluk de Taliban zou aangetroffen hebben in één van de huizen waar jullie aanklopten (CGVS p.21), en dat enkele dagen later in datzelfde dorp een explosie gebeurde waarbij vele Talibanstrijders om het leven kwamen (CGVS p.21-22). De Taliban zou u vervolgens verantwoordelijk hebben gehouden voor deze explosie (en de dood van hun leden), opnieuw omdat zij “een heel sterk inlichtingensysteem” hebben (CGVS p.22). Het is dan ook opmerkelijk dat u hierna nog gerekruteerd zou worden door diezelfde Taliban om een verdere opleiding te volgen in een andere madrassa, hoewel zij u tegelijkertijd zouden beschuldigd hebben van de dood van meerdere kompanen die eerder zou plaatsgevonden hebben. U verklaarde immers dat u na de vaccinatiecampagne nog een tweetal maanden naar de madrassa bleef gaan (CGVS p.22-23), en dat pas aan het eind van deze periode uw naam genoemd werd, waarna u niet meer terugkeerde naar de madrassa en enkele dagen later het land verliet (CGVS p.15-16).

Verder stelde het CGVS vast dat u ten overstaan van de Griekse asielautoriteiten hele andere gebeurtenissen vermeldde en verklaringen aflegde die strijdig zijn met uw huidige beweringen.

Uit een eenvoudige nalezing van de samenvatting van diverse interviews met de Griekse asielautoriteiten (Dublin unit, dd.16.10.2020, zie administratief dossier) blijkt immers dat u eerst en vooral verklaarde dat uw familie voortdurend aan het verhuizen was naar andere dorpen, om zich te verschuilen bij familieleden. Ten overstaan van het CGVS stelde u echter dat uw familie altijd in Shamshirabad woonde en ook na uw vertrek altijd in Shamshirabad bleef (CGVS p.10). Pas wanneer u geconfronteerd werd met uw verklaringen van in Griekenland zei u plots dat uw familie wel voor zeer korte tijd naar uw maternale oom en ook naar uw paternale oom ging, maar dat zij verder nergens anders naartoe gingen (CGVS p.12). In Griekenland verklaarde u echter ook duidelijk dat uw familie zich moest verschuilen van de voortdurende bedreigingen door de Taliban en dat zij om die reden nergens permanent leefden, wat nog steeds strijdig is met uw huidige verklaring dat uw familie – los van enkele nachten – altijd in hun eigen huis in Shamshirabad is gebleven. Voorts maakte u bij de Griekse autoriteiten opvallend genoeg geen enkele

melding van het feit dat de Taliban kwam preken en rekruteren in de madrassa waar u naartoe ging. Wanneer u gevraagd werd naar de redenen van uw vertrek uit Afghanistan, verwees u louter naar het gegeven dat u problemen kreeg met de Taliban wegens uw deelname aan de vaccinatiecampagne in uw regio. Echter bleken ook uw verklaringen omtrent deze problemen niet consistent met de verklaringen die u deed op het CGVS. Zo stelde u in Griekenland immers eveneens dat de Taliban u (en andere medewerkers van het desbetreffende medische team) verantwoordelijk hield voor een explosie die plaatsvond en waarbij enkele van hun leden omkwamen, maar zei u daar dat deze explosie op dezelfde dag gebeurde (als de dag waarop jullie gingen vaccineren), terwijl u aan het CGVS verklaarde dat die explosie pas enkele dagen later gebeurde (CGVS p.22). Ook is het bijzonder merkwaardig dat u in Griekenland verklaarde dat de Taliban u een paar dagen na deze explosie kwam zoeken en dat uw moeder u vervolgens kwam verwittigen terwijl u cricket aan het spelen was met enkele vrienden, wat opvallend hard lijkt op de verklaring die u op het CGVS deed, maar dan wat betreft de gebeurtenissen na uw vlucht uit de madrassa (CGVS p.16). In Griekenland verklaarde u echter dat u van uw moeder naar het huis van uw oom in Kalatak moest gaan, waar u twee dagen bleef en waarna u weer naar huis ging, terwijl u op het CGVS dan weer stelde dat uw moeder u naar het huis van uw tante in Shamshirabad stuurde en dat u daar twee nachten bleef en vervolgens weer naar huis keerde (CGVS p.16, 26-27). Verder zei u in Griekenland dat u hierna nog twee maanden in Afghanistan bleef, en dat u afwisselend in uw eigen huis en het huis van uw oom verbleef. Aan het CGVS verklaarde u echter dat u hierna nog "één of twee" nachten in uw eigen huis doorbracht, en vervolgens aan uw reis uit Afghanistan begon (CGVS p.27). Meer nog, u sprak in Griekenland zelfs over een incident op een bazaar, waarbij de Taliban u volgde en u in een verlaten steeg in elkaar sloeg, terwijl u op het CGVS uitdrukkelijk stelde dat u nooit een persoonlijke confrontatie had met de Taliban, buiten die éne keer dat u ze toevallig zag tijdens de vaccinatiecampagne (CGVS p.29). Dat u hiervan heden nog steeds wonden zou hebben op uw lichaam, zoals u eveneens aan de Griekse autoriteiten verklaarde, blijkt met andere woorden een regelrechte leugen, wat uw algehele geloofwaardigheid een zoveelste maal in vraag stelt. In Griekenland verklaarde u eveneens dat de Taliban na het incident op de bazaar elke dag naar uw huis kwamen om u te zoeken, en dat zij op een gegeven ogenblik ook uw vader ontvoerden omdat ze u niet konden vinden. Na een gesprek met de (dorps- of stam)ouderen zou uw vader echter vrijgelaten zijn, waarna de Taliban u echter bleef zoeken en u zich zelfs eens in het kippenhok moest verstoppen, totdat u en uw familie besloten dat u het land beter verliet (zie Dublin dossier Griekenland). Op het CGVS liet u echter duidelijk verstaan dat uw vader enkel na uw vertrek door de Taliban werd meegenomen (CGVS p.30), en dat de Taliban nooit naar uw huis kwam terwijl u zelf daar nog was, laat staan dat u zich moest verschuilen in het kippenhok (CGVS p.29). Pas wanneer u geconfronteerd werd met uw verklaringen uit Griekenland beweerde u plots dat u zich inderdaad bij uw tante had verscholen in het kippenhok voor het geval dat de Taliban daar zouden binnenvallen (CGVS p.29), wat echter duidelijk een hopeloze poging was om deze tegenstrijdigheden te proberen goed te praten en uw algehele geloofwaardigheid (opnieuw) ernstig ondermijnt.

Uw uitleg wat betreft het immense verschil tussen uw verklaringen in Griekenland en België kon overigens evenmin overtuigen. Over het feit dat u niets vermeldde wat betreft uw problemen van rekrutering door de Taliban in de madrassa, stelde u immers in de eerste plaats dat ze u in Griekenland vroegen om uw problemen in enkele woorden uit te leggen en dat het kort moest zijn (CGVS p.28), wat helemaal niet klopt. U had immers maar liefst tien gesprekken in Griekenland, waarvan de data allemaal aangegeven staan in het Dublin rapport, en kreeg uitgebreid de tijd om uw verhaal te vertellen (zie verslag Dublin unit dd.16.10.2020 in administratief dossier). Uw tweede excuus, met name dat u in Griekenland wel vermeld zou hebben dat u vele problemen had gekend maar dat men u zou gezegd hebben om maar de helft van uw problemen te vertellen (CGVS p.28), is om diezelfde redenen evenmin geloofwaardig. Uw derde en vierde argument, namelijk dat men u in Griekenland geen andere vragen heeft gesteld en dat de tolk een Dari spreker was terwijl uw Dari niet zo goed is (CGVS p.29), doen tenslotte alleen maar verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid en oprechtheid als verzoeker om internationale bescherming. U verklaarde immers zowel in Griekenland als ten overstaan van het CGVS Dari te spreken en begrijpen (CGVS p.5), en uit geen enkel antwoord op de (vele) vragen die u in Griekenland gesteld werden blijkt dat u bijzondere moeite zou gehad hebben om uw problemen uit te leggen. Bovendien lijkt het er op basis van alle tegenstrijdigheden en inconsistenties, maar ook opvallende gelijkenissen op bepaalde punten (zie supra), eerder op dat u gewoon twee verhalen – met name enerzijds een deelname aan een vaccinatiecampagne en anderzijds een rekrutering in de madrassa waar u naartoe ging – naast en door elkaar heeft zitten gebruiken, die echter geen van beide geloofwaardig kunnen worden geacht.

Tot slot stelde het CGVS ook nog tegenstrijdigheden vast met de verklaringen die u deed bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaringen van uw broer K..

Zo stelde u bij de DVZ dat u stopte met naar de madrassa te gaan nadat uw studiegenoot Z. meegenomen werd, dat u nadien een dreigbrief ontving, vervolgens naar het huis van uw tante ging en van daar het land verliet (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Zoals eerder reeds weer aangehaald

verklaarde u op het CGVS echter dat u na een verblijf van twee nachten bij uw tante nog terug naar uw eigen huis keerde (CGVS p.26-27), en stelde u bovendien dat uw vader de dreigbrief van de Taliban pas na uw vertrek uit Afghanistan ontving (CGVS p.19). Uw broer K. verklaarde dan weer dat hij slechts twee broers had, genaamd M. en F. (zie verklaring DVZ dd.05.04.2011 vraag 30), hoewel u verklaart ook nog een broer genaamd Y. te hebben, die daarenboven ouder dan uzelf zou zijn (zie verklaring DVZ p.9 en CGVS p.12, 16). Ook beweerde uw broer K. frappant genoeg dat "één van zijn broers" overleden was, meer bepaald neergeschoten ongeveer vier maand voor zijn interview op het CGVS (zie gehoorverslag K.K., dd.07.10.2011, p.7), terwijl u dan weer betoogt dat M. nog springlevend was op het ogenblik van uw vertrek uit Afghanistan en dat hij hierna zelfs twee maal zou meegenomen zijn door de Taliban omdat zij eigenlijk u wilden hebben (CGVS p.14-15). Voorts zei uw broer eveneens dat na zijn vertrek één van uw ooms vermoord werd door de Taliban (zie gehoorverslag K.K., dd.07.10.2011, p.21), iets waar u vreemd genoeg helemaal niets over weet (CGVS p.18). In diezelfde context kan ook nog opgemerkt worden dat u op de dag van uw asielaanvraag, gedurende uw interview als niet-begeleide minderjarige (afgenomen door de DVZ op 4 juni 2021, zie administratief dossier), enkel uw medewerking aan een vaccinatiecampagne als motief voor uw vlucht uit Afghanistan vermeldde, en helemaal niets zei over de problemen van rekrutering door de Taliban in de madrassa waar u naartoe ging. U haalde dit probleem pas aan toen u twee maanden later, meer bepaald op 6 september 2021, na het leeftijdsonderzoek dat uitwees dat u meerderjarig was, uitgebreider geïnterviewd werd door de DVZ (zie administratief dossier), wat wederom afbreuk doet aan zowel de geloofwaardigheid van dit asielmotief als uw nood aan internationale bescherming.

Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er geen sprake is van een geformaliseerd rekruteringsproces bij de Taliban en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Rekrutering door de Taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).

Het bijkomstige (en volledig van uw asielmotieven losstaande) argument van uw advocaat, met name dat uw loutere verblijf in Europa alsook het jarenlange verblijf van uw broer in België, twee elementen zijn waardoor u in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert vervolgd te worden door de Taliban, kan evenmin overtuigen. Het CGVS beschikt immers niet over informatie waaruit kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven zou volstaan om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken, waar zowel u als uw advocaat echter volledig in gebreke blijven. Geruchten dat er Chinese bedrijven in Afghanistan aanwezig zouden zijn die samen werken met de Taliban om contacten van Afghanen te traceren die ze zouden hebben met familie in Europa of andere delen van de wereld (CGVS p.31) kunnen in deze context onmogelijk volstaan. Verder brengt u geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen wegens uw verblijf in Europa; laat staan dat u in concreto aannemelijk maakt door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of te worden vervolgd. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus worden geweigerd.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, met name uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs en de brief van de Taliban, kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Uw taskara kan immers louter uw Afghaanse nationaliteit, uw identiteit en uw regio van herkomst bevestigen, elementen die echter niet ter discussie staan. Wat de brief van de Taliban betreft dient opgemerkt te worden dat uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat de authenticiteit van deze brief op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zij kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat

ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in

Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Qarghayi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het

gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend in Juni 2021.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de

gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vervolgd te worden omwille van Problemen met de Taliban.

Ter staving van hun subjectieve vrees wenst hij te verwijzen naar zijn verklaringen bij de DVZ - vragenlijst van het CGVS.

Verweerster heeft ten onrechte deze terechte vrees van verzoeker als niet bewezen geacht.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolger zijn.

Dat dit middel gegrond is."

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het gelijkheidsbeginsel juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

"Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte zijn asielaanvraag afgewezen heeft.

Verweerster heeft nagelaten om met de volgende elementen rekening te houden:

Het feit dat hij al minderjarige vertrokken was vanuit Afghanistan

Het feit dat zijn broer eveneens Afghanistan verlaten heeft door de Taliban.

Het feit dat deze broer in België woont.

Het feit dat verzoeker geen geschoolde persoon is.

Het feit dat verzoeker meewerkte in een vaccinatiecampagne.

Verweerster hecht ten onrecht twijfel over de leeftijd van verzoeker. Het feit dat verzoeker in het kader van de Dublin procedure als minderjarige beschouwd en overgebracht is naar België, is een bewijs dat er geen twijfel is over zijn leeftijd.

Als verzoeker meerderjarig was waarom heeft verweerster hem dan naar België gebracht heeft.

Het is niet correct dat een Europees land verzoeker als minderjarig aanvaardt en het ander niet.

Vooraf wanneer verweerster zelf verzoeker als minderjarige behandeld heeft in de Dublin procedure.

Door deze foutieve handeling van verweerster, is ze vanaf mee af aan vooringenomen. Verweerster hecht geen geloof meer in de geloofwaardigheid van verzoeker.

Hoe kan u dan een objectief onderzoek voeren?

Verweerster stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker pas op zijn 16de naar madrasa ging.

Verzoeker meent dat dit de denkwijze van verweerster is. U mag naar madrasa gaan wanneer u dit wil.

Verweerster verwacht het gaan naar madrasa met het gaan naar school waar men op haar of zijn 6d* levensjaar doet.

In Afghanistan gaan zelfs vele mensen niet op hun 6de levensjaar.

Er zijn gevallen waar men pas op zijn of haar 10de voor het eerst naar school ging.

Wat betreft de zogezegde tegenstrijdigheid van de bezoeken:

Verzoeker meent dat er geen tegenstrijdigheid aanwezig is in dit punt. Deze mensen hebben verzoeker in de eerste 6 maanden met rust gelaten om hem eerst goed te laten acclimatiseren.

Wat betreft de toestemming om naar toilet te gaan:

/ Verzoeker meent dat hij medische Problemen heeft en de Qari op de hoogte was. Verzoeker begrijpt niet waarom verweerster dit een punt maakt.

Verweerster zegt zelf tijdens de gehoren dat u altijd naar WC mag gaan als u dit nodig vindt.

Stel dat verweerster een kritisch vraag stelt en op dat moment een kandidaat zegt 'Ik wil naar wc'.

Wat zal de PO moeten doen?

Zeggen nee, eerst beantwoordt u mijn vraag en dan mag u naar de WC gaan.

Of zal de PO zeggen:

Ik ga mee met u naar de WC om zeker te zijn dat u niemand opbel voor advies.

Een beetje out of box denken doet geen kwaad.

Wat betreft het bezoek van deze mensen bij verzoekers huis:

Verzoeker meent dat op de velden speelden geen 1 jongen om direct opgemerkt te worden.

Het gaat over een dorp met grote velden waarin overdag honderden jongen aan het spelen zijn.

Wat betreft het verblijf van de tante:

Verweerster denkt dat verzoeker van een Europees gezin afkomstig is met beperkt aantal familieleden.

In Afghanistan hebben Pashtoune meerdere tantes en ooms.

De Taliban kunne moeilijk op 10 of 15 plaatsen bij de tantes, ooms of andere dichte familieleden binnen vallen om verzoeker te vinden.

Wat betreft het bezoek van de neef van verzoeker

Verzoeker meent dat verweerster geen beeld heeft van het leven in een dorp. Mensen bezoeken elkaars, familieleden 10 talen keren per dag.

Het is niet zoals in Europa dat u eerst opbelt en een afspraak maakt en vervolgens mensen bezoekt.

Wat betreft de tijdstip van de vaccinatie:

Verzoeker meent dat het gaat over de feiten van meerdere jaren geleden. Het is niet redelijk om van hem te verwachten om dit exacte te weten.

Vooraf in een land zoals in Afghanistan waar de tijdstip een relatief begrip is.

Wat betreft de handelingswijze van de Qari over zijn toestemming om mee te werken voor de vaccinatiecampagne:

Het is niet redelijk om het antwoord op deze vraag van verzoeker te verwachten. Deze Qari kon duizend en een reden hebben om dit toe te staan.

Bv. Niet als verdacht gezien te worden door de autoriteiten.

Bv. Informatie te vergaren over de medewerkers van de vaccinatiecampagne door zijn leerlingen te laten meegaan.

Wat betreft verzoekers verklaringen bij de Griekse autoriteiten:

Verzoeker meent dat zijn gezin in Shamshirabad woonde maar bij verschillende familieleden. Binnen Shamshirabad liggen nog kleine sub dorpen.

Verzoeker meent dat zijn gehoor bij de Griekse autoriteiten een Dublin gehoor was.

Verzoeker heeft niet de kans gekregen om de details te vertellen.

Bij een Dublin gehoor krijgt men ook in België geen kans om details te vertellen over zijn Problemen.

Het argument van verweerster dat verzoeker meerdere keren gehoord was, mag niet gevolgd worden.

Waarom? Omdat deze gehoren in het kader van de Dublin procedure waren.

Wij weten heel goed wat het doel van een Dublin interview is.

Bovendien was de Tolk geen Pashtoun maar een Dari sprekende persoon.

Wat betreft de tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en die van zijn broer:

Verzoeker meent dat hij niet kwalijk mag genomen worden voor wat zijn broer verteld heeft.

Verzoeker meent dat het voordeel van twijfel ruim gerechtvaardigd is in zijn geval door zijn jonge leeftijd en door het feit dat hij analfabeet is.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende rapporten en hij meent dat verweerster in haar beslissing geen rekening gehouden heeft met deze rapporten:

[...] https://www.ecoi.net/en/file/local/2017434/AM19-8-9_beitrag_stahlmann_vorab191009.pdf

Verzoeker meent dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker meent dat de wijziging in de veiligheidssituatie is een nieuw element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft.

Verweerster is gewoon bang om zoveel Afghanen in een keer te erkennen en ze verschuift haar verantwoordelijkheid op de schouder van uw Raad.

Verzoeker meent dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, zal hij al eerder teruggekeerd zijn naar het land van herkomst.

Het feit dat hij 5 jaar rondloopt op zoek naar bescherming is een bewijs dat hij niet kan terugkeren.

Vooraf nu de barbaarse taliban huis per huis op zoek gaan naar mensen die voor de overheid en buitenlandse organisatie gewerkt hebben. Vooraf wanneer de Taliban de terugkeerders zullen vermoorden omdat de asielzoekers in Europa geen ander asielrelaas hebben dan een verhaal tegen de barbaarse Taliban.

De Taliban weten dit zeer goed.

De terugkeerders worden ook vaak beschouwd door de Taliban als ongelovige personen.

Ook personen die beschouwd worden als 'verwesterd' lopen in Afghanistan een risico op vervolging. Dit blijkt uit talrijke bronnen. Zo erkennen de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep. Dit wil zeggen dat zij een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Zie pagina 10 van dit rapport:

[...]

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/5/NANSEN-Proffle-3-21-Hazaras- Afqhanistan. pdf>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Jonge Afghanen die meer dan 5 jaren in Europa wonen, zijn totaal veranderd en na een verblijf van 3 jaren in Europa is het onmenselijk om hen bescherming te weigeren.

Vooraf wanneer mensen nu in Kaboel hun eigen kinderen verkopen om rond te komen.

Vooraf wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran.

De handeling van verweerster zorgt alleen dat mensensmokkelaar nog rijker worden. U mag geen hond vastbinden in Afghanistan van vandaag (een Afghaanse uitdrukking) laat staan een mens die meer dan 2 jaar in Europa gewoond heeft.

Dit is een persoonlijk element waarmee rekening moet gehouden worden.

Verzoeker meent dat de percentage van acute ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van B g rond.

Verweerster heeft dit element niet onderzocht en ipv schrijft ze een wanzinnig paragraaf:

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio- economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laats taan een opzettelijke handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio - economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Is verweerster zichzelf aan het misleiden of ons of uw Raad door dergelijke nonsens te schrijven?

Neemt uw verantwoordelijkheid en ken subsidiaire beschermingsstatus toe op basis van b grond ipv dergelijke speeltje te spelen.

Verzoeker verwijst naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie. In deze rechtspraak houdt de rechter rekening met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief.

(zie rechtspraak van rechtbank in Zwolle, 10 juni 2013, nr. 13/467).

Verzoeker meent dat wij in dit geval het niet hebben over beoordeling van een IVA maar over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Dit arrest mag naar analogie toegepast worden bij de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Helpt Afghaanse kinderen onder vijf jaar loopt risico op ondervoeding

[...] <https://www.unicef.nl/pers/2021-10-06-helpt-afghaanse-kinderen-onder-viif-jaar-loopt-risico-op-ondervoeding>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Of verwacht ze dat verzoeker naar Afghanistan terugkeert en zieh schuldig maakt aan diefstal om voor zijn onderhoud te voorzien?

Of moet hij afstruinen vuilnisbakken bij hotels?

[...] <https://www.rd.nl/artikel/948542-aftellen-naar-een-regelrechte-catastrofe-in-afghanistan>

Verzoeker meent nogmaals dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker meent dat op dit moment verweerster over geen informatie beschikt nopens dit punt.

Dit omwille van volgende reden:

[...] <https://www.ecoi.net/en/file/local/2067833/61d851cd4.pdf>

Dit is eveneens een persoonlijk element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Verweerster heeft zelfs geen rekening gehouden met dit rapport:

[...] <https://www.ecoi.net/en/document/2070218.html>

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Hij niet in aanmerking ko men voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b en c en 48/5, §3 vw van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegronnd is."

2.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Verzoeker is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen."

3. De aanvullende nota

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij haar analyse van de algemene situatie in Afghanistan actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport *"COI Query Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van januari 2023;
- het rapport *"Afghanistan. Security Situation"* van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022;
- het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022;
- het rapport *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020;
- het rapport *"Afghanistan. Targeting of individuals"* van EUAA van april 2022.

Tevens voegt de verwerende partij de COI Focus *"Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022 toe aan haar aanvullende nota. Zij vermeldt in haar aanvullende nota eveneens het rapport *"Afghanistan Security Situation Update"* van EASO van september 2021 doch brengt hiervan geen weblink bij.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens zijn deelname aan een polio vaccinatie campagne en omdat hij via de madrassa gedwongen dreigde te worden gerekruteerd door de taliban. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de problemen die de verzoekende partij met de taliban beweert te hebben gekend. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden leeftijd. Uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat de verzoekende partij op 30 juni 2021 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar, terwijl zij beweert op het moment van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS op 26 november 2021 17 à 18 jaar oud te zijn. Daar zij volhardt in haar ongeloofwaardig bevonden leeftijd, wordt hierdoor afbreuk gedaan aan haar algehele geloofwaardigheid.

(ii) het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij pas rond haar zestiende naar de madrassa begon te gaan, temeer daar (a) zij zelf aangeeft dat moslims worden geacht de Koran te kennen, (b) zij haar vader niet veel kon helpen op de velden, (c) zij slechts halve dagen naar school ging en geen andere bijzondere bezigheden had, en (d) haar broers M. en Y. de Koran reeds hadden geleerd. De verzoekende partij legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de rekruteringspogingen van de taliban in de madrassa: *“Zo stelde u onder meer enerzijds dat er tijdens uw studie aan de madrassa – die zo’n zeven maanden zou geduurd hebben (CGVS p.6) – “geregeld een aantal mensen met lange baarden over de jihad kwamen preken” (CGVS p.15). Ook zei u dat deze mensen “om de twee, drie dagen wel eens langs kwamen” (CGVS p.15). Wat later tijdens het interview verklaarde u echter plots dat deze mensen pas kwamen toen u reeds zes maanden in de madrassa studeerde, maar dat zij vóórdat u daar studeerde ook al kwamen (CGVS p.20). Een reden waarom deze mensen gedurende de eerste zes maanden van uw studie in de madrassa plots niet meer kwamen, gaf u hierbij echter niet. Gevraagd hoe vaak u die mensen dan gezien hebt, antwoordde u vreemd genoeg dat u ze slechts twee of drie keren zag (CGVS p.20), wat nog steeds strijdig is met uw eerdere verklaring dat zij om de twee of drie dagen kwamen en dat u deze mensen vanaf uw zesde maand studie daar gezien zou hebben.”* Verder is het niet aannemelijk dat de verzoekende partij de madrassa eenvoudigweg kon verlaten door aan de Qari een sanitaire pauze te vragen, temeer daar (a) haar naam reeds was afgeroepen, (b) de Qari haar vader meteen opbelde toen zij niet naar de madrassa terugkeerde, en (c) de prekers uit de madrassa een à twee dagen later al aan haar huis stonden. Het is evenmin geloofwaardig dat deze mensen enkel met haar vader spraken en niet met de verzoekende partij zelf, terwijl zij gewoon vlakbij in de velden aan het spelen was waar zij zelfs door haar moeder werd verwittigd. Deze geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd daar er tijdens haar verblijf bij haar paternale tante in hetzelfde dorp niets gebeurde hoewel de taliban volgens haar een “sterk inlichtingensysteem” hebben. In dit licht is het evenmin aannemelijk dat de verzoekende partij nadien gewoon naar huis terugkeert en dat de taliban hiervan niet op de hoogte zouden zijn. Hierbij is het onaannemelijk dat (a) de taliban enkel haar vader telefonisch contacteerden zonder opnieuw naar haar huis te komen en (b) zij thuis bezoek kreeg van de zoon van paternale tante bij wie zij had verbleven en waar zij moest vertrekken omdat deze tante anders ook problemen vreesde.

(iii) de verzoekende partij niet kan uitklaren of de rekruteringspoging dan wel de beschuldiging van de dood van talibanstrijders na haar deelname aan een poliovacinatiecampagne eerst gebeurde. Het is bovendien niet aannemelijk dat de verzoekende partij via dezelfde madrassa zowel kon deelnemen aan de poliovacinatiecampagne als door de taliban werd gerekruteerd. De taliban staan immers weigerachtig tegenover allerlei vaccinaties en de Qari van de madrassa zou volgens de verzoekende partij banden hebben met de taliban. Het is niet aannemelijk dat de Qari enerzijds studenten zou laten ronselen voor poliovacinatiecampagnes en anderzijds de taliban onder de studenten zouden laten rekruteren. Bovendien is het geheel ongeloofwaardig dat de verzoekende partij er enerzijds door de taliban van zou worden beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor de dood van talibanstrijders in het kader van haar deelname aan poliovacinatiecampagnes en anderzijds haar gedwongen zouden trachten te rekruteren.

(iv) de verklaringen van de verzoekende partij inzake haar vluchtrelaas afgelegd in België in het geheel niet overeenstemmen met hetgeen zij ten aanzien van de Griekse asielinstanties verklaarde: *“Uit een eenvoudige nalezing van de samenvatting van diverse interviews met de Griekse asielautoriteiten (Dublin unit, dd.16.10.2020, zie administratief dossier) blijkt immers dat u eerst en vooral verklaarde dat uw familie voortdurend aan het verhuizen was naar andere dorpen, om zich te verschuilen bij familieleden. Ten overstaan van het CGVS stelde u echter dat uw familie altijd in Shamshirabad woonde en ook na uw vertrek altijd in Shamshirabad bleef (CGVS p.10). Pas wanneer u geconfronteerd werd met uw verklaringen van in Griekenland zei u plots dat uw familie wel voor zeer korte tijd naar uw maternale oom en ook naar uw paternale oom ging, maar dat zij verder nergens anders naartoe gingen (CGVS p.12). In Griekenland verklaarde u echter ook duidelijk dat uw familie zich moest verschuilen van de voortdurende bedreigingen door de Taliban en dat zij om die reden nergens permanent leefden, wat nog steeds strijdig is met uw huidige verklaring dat uw familie – los van enkele nachten – altijd in hun eigen huis in Shamshirabad is gebleven. Voorts maakte u bij de Griekse autoriteiten opvallend genoeg geen enkele melding van het feit dat de Taliban kwam preken en rekruteren in de madrassa waar u naartoe ging. Wanneer u gevraagd werd naar de redenen van uw vertrek uit Afghanistan, verwees u louter naar het gegeven dat u problemen kreeg met de Taliban wegens uw deelname aan de vaccinatiecampagne in uw regio. Echter bleken ook uw verklaringen omtrent deze problemen niet consistent met de verklaringen die u deed op het CGVS. Zo stelde u in Griekenland immers eveneens dat de Taliban u (en andere*

medewerkers van het desbetreffende medische team) verantwoordelijk hield voor een explosie die plaatsvond en waarbij enkele van hun leden omkwamen, maar zei u daar dat deze explosie op dezelfde dag gebeurde (als de dag waarop jullie gingen vaccineren), terwijl u aan het CGVS verklaarde dat die explosie pas enkele dagen later gebeurde (CGVS p.22). Ook is het bijzonder merkwaardig dat u in Griekenland verklaarde dat de Taliban u een paar dagen na deze explosie kwam zoeken en dat uw moeder u vervolgens kwam verwittigen terwijl u cricket aan het spelen was met enkele vrienden, wat opvallend hard lijkt op de verklaring die u op het CGVS deed, maar dan wat betreft de gebeurtenissen na uw vlucht uit de madrassa (CGVS p.16). In Griekenland verklaarde u echter dat u van uw moeder naar het huis van uw oom in Kalatak moest gaan, waar u twee dagen bleef en waarna u weer naar huis ging, terwijl u op het CGVS dan weer stelde dat uw moeder u naar het huis van uw tante in Shamshirabad stuurde en dat u daar twee nachten bleef en vervolgens weer naar huis keerde (CGVS p.16, 26-27). Verder zei u in Griekenland dat u hierna nog twee maanden in Afghanistan bleef, en dat u afwisselend in uw eigen huis en het huis van uw oom verbleef. Aan het CGVS verklaarde u echter dat u hierna nog "één of twee" nachten in uw eigen huis doorbracht, en vervolgens aan uw reis uit Afghanistan begon (CGVS p.27). Meer nog, u sprak in Griekenland zelfs over een incident op een bazaar, waarbij de Taliban u volgde en u in een verlaten steeg in elkaar sloeg, terwijl u op het CGVS uitdrukkelijk stelde dat u nooit een persoonlijke confrontatie had met de Taliban, buiten die éne keer dat u ze toevallig zag tijdens de vaccinatiecampagne (CGVS p.29). Dat u hiervan heden nog steeds wonden zou hebben op uw lichaam, zoals u eveneens aan de Griekse autoriteiten verklaarde, blijkt met andere woorden een regelrechte leugen, wat uw algehele geloofwaardigheid een zoveelste maal in vraag stelt. In Griekenland verklaarde u eveneens dat de Taliban na het incident op de bazaar elke dag naar uw huis kwamen om u te zoeken, en dat zij op een gegeven ogenblik ook uw vader ontvoerden omdat ze u niet konden vinden. Na een gesprek met de (dorps- of stam)ouderen zou uw vader echter vrijgelaten zijn, waarna de Taliban u echter bleef zoeken en u zich zelfs eens in het kippenhok moest verstoppen, totdat u en uw familie besloten dat u het land beter verliet (zie Dublin dossier Griekenland). Op het CGVS liet u echter duidelijk verstaan dat uw vader enkel na uw vertrek door de Taliban werd meegenomen (CGVS p.30), en dat de Taliban nooit naar uw huis kwam terwijl u zelf daar nog was, laat staan dat u zich moest verschuilen in het kippenhok (CGVS p.29). Pas wanneer u geconfronteerd werd met uw verklaringen uit Griekenland beweerde u plots dat u zich inderdaad bij uw tante had verscholen in het kippenhok voor het geval dat de Taliban daar zouden binnenvallen (CGVS p.29), wat echter duidelijk een hopeloze poging was om deze tegenstrijdigheden te proberen goed te praten en uw algehele geloofwaardigheid (opnieuw) ernstig ondermijnt." De verzoekende partij slaagt er niet in een afdoende verschooning te doen gelden voor deze tegenstrijdigheden: "Over het feit dat u niets vermeldde wat betreft uw problemen van rekrutering door de Taliban in de madrassa, stelde u immers in de eerste plaats dat ze u in Griekenland vroegen om uw problemen in enkele woorden uit te leggen en dat het kort moest zijn (CGVS p.28), wat helemaal niet klopt. U had immers maar liefst tien gesprekken in Griekenland, waarvan de data allemaal aangegeven staan in het Dublin rapport, en kreeg uitgebreid de tijd om uw verhaal te vertellen (zie verslag Dublin unit dd.16.10.2020 in administratief dossier). Uw tweede excuus, met name dat u in Griekenland wel vermeld zou hebben dat u vele problemen had gekend maar dat men u zou gezegd hebben om maar de helft van uw problemen te vertellen (CGVS p.28), is om diezelfde redenen evenmin geloofwaardig. Uw derde en vierde argument, namelijk dat men u in Griekenland geen andere vragen heeft gesteld en dat de tolk een Dari spreker was terwijl uw Dari niet zo goed is (CGVS p.29), doen tenslotte alleen maar verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid en oprechtheid als verzoeker om internationale bescherming. U verklaarde immers zowel in Griekenland als ten overstaan van het CGVS Dari te spreken en begrijpen (CGVS p.5), en uit geen enkel antwoord op de (vele) vragen die u in Griekenland gesteld werden blijkt dat u bijzondere moeite zou gehad hebben om uw problemen uit te leggen."

(v) de verzoekende partij op het CGVS ook verklaringen aflegde die tegenstrijdig zijn met hetgeen zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde alsook met hetgeen haar in België verblijvende broer K. verklaarde: "Zo stelde u bij de DVZ dat u stopte met naar de madrassa te gaan nadat uw studiegenoot Z. meegenomen werd, dat u nadien een dreigbrief ontving, vervolgens naar het huis van uw tante ging en van daar het land verliet (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Zoals eerder reeds weer aangehaald verklaarde u op het CGVS echter dat u na een verblijf van twee nachten bij uw tante nog terug naar uw eigen huis keerde (CGVS p.26-27), en stelde u bovendien dat uw vader de dreigbrief van de Taliban pas na uw vertrek uit Afghanistan ontving (CGVS p.19). Uw broer K. verklaarde dan weer dat hij slechts twee broers had, genaamd M. en F. (zie verklaring DVZ dd.05.04.2011 vraag 30), hoewel u verklaart ook nog een broer genaamd Y. te hebben, die daarenboven ouder dan uzelf zou zijn (zie verklaring DVZ p.9 en CGVS p.12, 16). Ook beweerde uw broer K. frappant genoeg dat "één van zijn broers" overleden was, meer bepaald neergeschoten ongeveer vier maand voor zijn interview op het CGVS (zie gehoorverslag K.K., dd.07.10.2011, p.7), terwijl u dan weer betoogt dat M. nog springlevend was op het ogenblik van uw vertrek uit Afghanistan en dat hij hierna zelfs twee maal zou meegenomen zijn door de Taliban omdat zij eigenlijk u wilden hebben (CGVS p.14-15). Voorts zei uw broer eveneens

dat na zijn vertrek één van uw ooms vermoord werd door de Taliban (zie gehoorverslag K.K., dd.07.10.2011, p.21), iets waar u vreemd genoeg helemaal niets over weet (CGVS p.18). In diezelfde context kan ook nog opgemerkt worden dat u op de dag van uw asielaanvraag, gedurende uw interview als niet-begeleide minderjarige (afgenomen door de DVZ op 4 juni 2021, zie administratief dossier), enkel uw medewerking aan een vaccinatiecampagne als motief voor uw vlucht uit Afghanistan vermeldde, en helemaal niets zei over de problemen van rekrutering door de Taliban in de madrassa waar u naartoe ging. U haalde dit probleem pas aan toen u twee maanden later, meer bepaald op 6 september 2021, na het leeftijdsonderzoek dat uitwees dat u meerderjarig was, uitgebreider geïnterviewd werd door de DVZ (zie administratief dossier), wat wederom afbreuk doet aan zowel de geloofwaardigheid van dit asielmotief als uw nood aan internationale bescherming."

(vi) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zoals door de verzoekende partij omschreven slechts zelden voorkomt.

(vii) uit de argumenten van de advocaat van de verzoekende partij evenmin blijkt dat zij concreet een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt: *"Het bijkomstige (en volledig van uw asielmotieven losstaande) argument van uw advocaat, met name dat uw loutere verblijf in Europa alsook het jarenlange verblijf van uw broer in België, twee elementen zijn waardoor u in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert vervolgd te worden door de Taliban, kan evenmin overtuigen. Het CGVS beschikt immers niet over informatie waaruit kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven zou volstaan om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken, waar zowel u als uw advocaat echter volledig in gebreke blijven. Geruchten dat er Chinese bedrijven in Afghanistan aanwezig zouden zijn die samen werken met de Taliban om contacten van Afghanen te traceren die ze zouden hebben met familie in Europa of andere delen van de wereld (CGVS p.31) kunnen in deze context onmogelijk volstaan. Verder brengt u geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen wegens uw verblijf in Europa; laat staan dat u in concreto aannemelijk maakt door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of te worden vervolgd."*

(viii) de door de verzoekende partij voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen. Haar taskara toont enkel haar identiteit en nationaliteit aan, die heden niet worden betwist. Betreffende de dreigbrief van de taliban dient erop gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie met betrekking tot corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten slechts relatief is.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar de verzoekende partij kritiek uit op het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, dient erop gewezen dat de verzoekende partij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 4). De verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Aldus staat de leeftijdsbepaling zoals deze werd vastgesteld door de Dienst Voogdij ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook

vast. Het feit dat de verzoekende partij ten tijde van haar overdracht naar België in het kader van de Dublin-procedure als minderjarige werd beschouwd, doet hieraan geen afbreuk. Deze Dublin-procedure dateert van voor het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij en staat los van onderhavige procedure om internationale bescherming. Voorts kan, in tegenstelling tot de bewering in het verzoekschrift, geenszins enige vooringenomenheid worden afgeleid uit het gegeven dat de commissaris-generaal de verzoekende partij niet als minderjarige beschouwd heeft ingevolge het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij. De verzoekende partij brengt dan ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verder voert de verzoekende partij aan dat men naar de madrassa kan gaan wanneer men wil en dat dit niet verward moet worden met het naar school gaan op zesjarige leeftijd, hetgeen in Afghanistan ook niet steeds het geval is. De verzoekende partij verliest hiermee echter uit het oog dat haar bewering dat zij pas op haar zestiende naar de madrassa zou zijn beginnen gaan, niet aannemelijk in de door haar zelf geschetste context. Zij verklaarde immers zelf dat men als moslim de Koran een beetje dient te kennen, dat zij niet veel andere activiteiten had en dat haar broers M. en Y. wel reeds de Koran hadden geleerd. Dat men in België vanaf zesjarige leeftijd naar school gaat en dat dit in Afghanistan soms zelfs pas op latere leeftijd is, doet niet ter zake.

Inzake de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partij inzake de bezoeken van de prekers aan de madrassa, betoogt de verzoekende partij dat: *“Deze mensen hebben verzoeker in de eerste 6 maanden met rust gelaten om hem eerst goed te laten acclimatiseren.”* Hiermee biedt zij evenwel geen afdoende verschooning voor deze terecht vastgestelde tegenstrijdigheden en evenmin maakt zij hiermee deze tegenstrijdigheden ongedaan. De verzoekende partij verklaarde immers eerst dat de prekers met lange baarden tijdens haar studie aan de madrassa om de twee à drie dagen langskwamen, waarna zij beweerde dat deze prekers pas zes maanden nadat zij haar studies aan de madrassa had aangevangen voor het eerst langskwamen en dat zij hen maar twee of drie keer heeft gezien. In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij niet verder dan het gedeeltelijk bevestigen van één versie van deze tegenstrijdigheden, hetgeen uiteraard niet ernstig is.

Waar de verzoekende partij betoogt dat: *“Wat betreft de toestemming om naar toilet te gaan: Verzoeker meent dat hij medische problemen heeft en de Qari op de hoogte was. Verzoeker begrijpt niet waarom verweerster dit een punt maakt.”*, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt uitgelegd waarom de door de verzoekende partij voorgestelde gang van zaken niet aannemelijk is, met name omdat: *“Voorts is de manier waarop u erin slaagde om de madrassa zonder problemen te verlaten (nadat uw naam werd genoemd om mee te gaan voor een uitgebreidere opleiding, CGVS p.15), minstens merkwaardig te noemen. Zo zou u de Qari eerder ingelicht hebben over problemen met uw nieren en zou u hem op dat ogenblik eenvoudigweg gevraagd hebben om voor een sanitaire behoefte naar buiten te mogen gaan, wat hij toestond (CGVS p.15). Het is echter bedenkelijk dat de Qari u deze toestemming zonder veel nadenken gaf net nadat uw naam was genoemd om mee te gaan met de Taliban, en dat u daarenboven niet beter in de gaten werd gehouden toen u de madrassa verliet voor uw zogenaamde sanitaire behoefte. Ook staat dit haaks op het gegeven dat de Qari uw vader, nadat u niet terugkeerde naar de madrassa, wel meteen opbelde (CGVS p.15-16) en dat één of twee dagen later de mensen die in de madrassa kwamen preken plots aan de deur van uw huis stonden (CGVS p.16).”* (eigen onderlijnen) Aldus blijkt het onaannemelijk karakter van de voorgehouden “ontsnapping” uit de madrassa uit de door de verzoekende partij zelf geschetste context. Dat er tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS de mogelijkheid is voorzien om een sanitaire pauze te vragen, doet hieraan geen afbreuk daar dit een compleet andere context betreft. Waar de verzoekende partij stelt dat er op de velden overdag honderden jongeren aan het spelen zijn, komt zij niet verder dan het louter opwerpen van een *post factum*-bewering. Overigens doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat haar moeder haar tussen deze honderden jongeren kon terugvinden om haar te verwittigen, zodat kan worden aangenomen dat ook de prekers uit de madrassa de verzoekende partij zouden hebben kunnen terugvinden. Voorts is ook de uiteenzetting van de verzoekende partij over de familiesamenstelling van Pashtounse families in Afghanistan niet relevant. De verzoekende partij verklaarde immers zelf dat de taliban over een sterk inlichtingennetwerk beschikken en dat haar tante haar niet langer in huis wou uit schrik om zelf problemen te krijgen met de taliban. Bijgevolg is het wel degelijk onaannemelijk dat haar neef, de zoon van diezelfde tante, de verzoekende partij vervolgens thuis zou komen bezoeken, wetende dat zij door de taliban werd gezocht.

Met betrekking tot haar deelname aan een poliovacinatiecampaïne betoogt de verzoekende partij dat de feiten van meerdere jaren geleden dateren en dat tijd een relatief begrip is in Afghanistan. Hiermee komt zij evenwel niet verder dan het herhalen van haar eerdere verschooning omtrent haar onwetendheid of de vaccinatiecampagne dan wel de rekrutering in de madrassa eerst gebeurde. Gezien de verregaande impact van beide voorgehouden vervolgingsfeiten op het verdere leven van de verzoekende partij, kan redelijkerwijze worden verwacht dat deze in haar geheugen zijn gegrift zodat kan worden aangenomen dat zij hierover ook enkele jaren later nog coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen. Dat zij niet eens in staat blijkt beide gebeurtenissen met zekerheid op chronologische wijze ten aanzien van elkaar te situeren, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Voorts kan de verzoekende partij niet overtuigen dat de Qari meerdere redenen zou kunnen hebben gehad om zowel voor vaccinatiecampagnes als voor rekrutering bij de taliban te laten ronselen onder zijn studenten, aangezien de verzoekende partij verklaarde dat de Qari banden heeft met de taliban, die over het algemeen zeer negatief staan tegenover allerlei vaccinaties. De *post factum* speculaties van de verzoekende partij zijn in die context niet ernstig.

Betreffende het verweer van de verzoekende partij dat haar gehoor in Griekenland een “*Dublin gehoor*” betrof waarbij zij geen details kon geven, dient vastgesteld dat uit de informatie in het administratief dossier van de Griekse asielinstanties (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk meermaals werd gehoord en dat zij hierbij wel degelijk verklaarde (i) dat haar familie constant naar andere dorpen verhuisde om zich te verschuilen bij andere familieleden omwille van voortdurende bedreigingen vanwege de taliban waardoor zij zich nergens permanent konden vestigen, (ii) dat zij er enkel melding maakte van de problemen naar aanleiding van haar deelname aan een vaccinatiecampagne waarbij talibanleden zouden zijn omgekomen in een explosie op dezelfde dag als haar deelname aan deze campagne, (iii) dat zij van haar moeder naar het huis van haar oom in Kalatak moest gaan, (iv) dat zij nadien nog twee maanden afwisselend bij haar thuis en bij haar oom verbleef, (v) dat zij door de taliban in een steeg zou zijn geslagen, (vi) dat de taliban haar elke dag kwamen zoeken en ook haar vader ontvoerden en zij zich in het kippenhok moest verstoppen. Dat het persoonlijk onderhoud in Griekenland in het kader de Dublin-procedure plaatsvond, doet geen afbreuk aan het feit dat zij er deze verklaringen heeft afgelegd, die alle tegenstrijdig zijn met hetgeen zij daaromtrent in België verklaarde. Voorts blijkt dat er wel degelijk tien interviews met de verzoekende partij plaatsvonden. Waar zij opmerkt dat de tolk Dari sprak, dient erop gewezen dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zij Dari spreekt en begrijpt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Zij brengt voorts geen enkel objectief stuk bij waaruit blijkt dat het dorp Shamshirabad in subdorpen is onderverdeeld en maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud ook geen enkele melding van het veelvuldig verhuizen van haar familie zoals zij dit deed in Griekenland. Zij werpt dan ook geenszins een ander licht op de bestreden beslissing waar zij in haar verzoekschrift stelt dat: “*Verzoeker meent dat zijn gezin in Shamshirabad woonde maar bij verschillende familieleden. Binnen Shamshirabad liggen nog kleine sub dorpen.*”

Waar de verzoekende partij stelt dat haar niet kan worden kwalijk genomen wat haar broer K. verklaarde, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verklaringen van de verzoekende partij en van haar broer K. over hun gezinssamenstelling en de dood van een broer en een oom gelijklopend zouden zijn, *quod non*.

Waar de verzoekende partij verder betoogt dat:

“Verweerster heeft nagelaten om met de volgende elementen rekening te houden:

Het feit dat hij al minderjarige vertrokken was vanuit Afghanistan.

Het feit dat zijn broer eveneens Afghanistan verlaten heeft door de Taliban.

Het feit dat deze broer in België woont.

Het feit dat verzoeker geen geschoolde persoon is.

Het feit dat verzoeker meewerkte in een vaccinatiecampagne.”

dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Echter dit op zich volstaat niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat haar vrees reëel is. Het begrip ‘gegronde vrees’ houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke. Overigens laat zij na concreet te duiden op welke wijze het feit dat zij nog minderjarig zou zijn geweest toen zij uit Afghanistan vertrok en dat haar broer in België woont een ander licht zou kunnen werpen op de motieven uit de bestreden beslissing. Uit de beslissing van de commissaris-generaal ten aanzien van deze broer (zie map 'Landeninformatie' in het administratief

dossier) blijkt bovendien dat geen geloof werd gehecht aan diens voorgehouden problemen met de taliban. Uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing dienaangaande blijkt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die de verzoekende partij zou hebben ondervonden omwille van haar beweerde deelname aan een vaccinatiecampagne. Verder verklaarde de verzoekende partij dat zij tot de zevende graad naar school ging (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5); dat zij in haar verzoekschrift zich het profiel van een ongeschoolde tracht aan te meten, doet dan ook eens te meer afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat: *“Ter staving van hun subjectieve vrees wenst hij te verwijzen naar zijn verklaringen bij de DVZ – vragenlijst van het CGVS.”*, kan zij niet de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd op het CGVS ongedaan maken door enkel haar op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen te bevestigen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Verder verwijst de verzoekende partij naar haar verblijf in Europa.

6.3.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van

mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.3.2. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Het bijkomstige (en volledig van uw asielmotieven losstaande) argument van uw advocaat, met name dat uw loutere verblijf in Europa alsook het jarenlange verblijf van uw broer in België, twee elementen zijn waardoor u in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert vervolgd te worden door de Taliban, kan evenmin overtuigen. Het CGVS beschikt immers niet over informatie waaruit kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven zou volstaan om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken, waar zowel u als uw advocaat echter volledig in gebreke blijven. Geruchten dat er Chinese bedrijven in Afghanistan aanwezig zouden zijn die samen werken met de Taliban om contacten van Afghanen te traceren die ze zouden hebben met familie in Europa of andere delen van de wereld (CGVS p.31) kunnen in deze context onmogelijk volstaan. Verder brengt u geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen wegens uw verblijf in Europa; laat staan dat u in concreto aannemelijk maakt door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of te worden vervolgd.”

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie en die op zich dan ook niet volstaat teneinde haar vrees voor vervolging omwille van haar verblijf in Europa (alsnog) concreet aannemelijk te maken.

Verder wijst de Raad erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij

dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke.

De verzoekende partij duidt nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoekende partij is een volwassen man die begin 2001 (cf. leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij (zie *supra*)) werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens haar verklaringen is de verzoekende partij uit Afghanistan vertrokken in augustus 2019. Bij haar vertrek uit Afghanistan was de verzoekende partij reeds 18 jaar oud. Het komt aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar haar verblijf van ruim twee jaar in België maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Zij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Hoger werd reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden beperkte contacten met haar familie in Afghanistan. Uit haar verklaringen blijkt verder niet dat haar familie problemen heeft gekend omwille van haar vertrek uit Afghanistan of haar verblijf in Europa.

Voor het overige komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, stelt de Raad het volgende vast.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, laat zij na te duiden op welke wijze zij dit rechtsbeginsel geschonden acht. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Waar de verzoekende partij stelt dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien de verzoekende partij blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "de mogelijkheid tot toetsen van de

materiële motivering" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS